

Simon
Beckett

Neramūs

miru

sieji

TYTO ALBA

Simon Beckett

Neramūs mirusieji

DETEKTYVINIS ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė *Inga Čepulienė*

VILNIUS 2023

Simon BECKETT
THE RESTLESS DEAD
Bantam Press, London, 2017

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2017 by Hunter Publications Ltd
First published in Great Britain in 2017 by Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers
© Hilary Beckett, autoriaus nuotrauka
© Jokūbas Jacovskis, viršelio dizainas, 2023
© Inga Čepulienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-737-4

I skyrius

Žmogaus kūnas, sudarytas iš daugiau kaip šešiasdešimties procentų vandens, natūraliai nėra plūdrus. Vandens paviršiuje jis laikosi tik tol, kol plaučiuose yra oro, o tada pamažėle ima grimzti į dugną. Jei vandens telkinys labai šaltas ar gilus, kūnas gali metų metus glūdėti tamsiose gelmėse ir palengva irti.

Bet pakankamai šiltame vandenyje veisiasi ir dauginasi bakterijos, tuomet kūnas yra greičiau. Ilgainiui žarnyne prisikaupia dujų, šios pamažėle gražina jam plūdrumą ir kūnas vėl iškyla į paviršių.

Ir mirusieji, tiesiogine žodžio prasme, sugrįžta.

Iškilęs kūnas su gelmėn nukarusiomis galūnėmis kniūbsčias plūduriuoja pačiame vandens paviršiuje ar šiek tiek po juo. Po kurio laiko prasideda atbulinė iščių tamsumoje vykuso kūrimosi proceso versija ir kūnas suyra. Pirmiausia dingsta galūnės: pirštai, plaštakos, pėdos. Tada atsiskiria rankos, kojos ir galop galva – lieka tik torsas. Kai yrant susidariusios dujos galutinai išeina, torsas lėtai nugrimzta antrą – ir paskutinį – kartą.

Bet vanduo gali lemti ir kitokią transformaciją. Yrant minkštiesiems audiniams poodinių riebalų sluoksnis pradeda skaidytis ir apgaubia kadaise gyvo žmogaus kūną storu riebiu dangalu.

Ši blyški medžiaga, žavingai vadinama „lavono varške“, turi dar ir kitą, ne tokį makabrišką pavadinimą.

Muilas.

Purvinai balkšva drobule apgaubti organai saugiai glūdi kūne, išplaukusiame į paskutinę vienišą kelionę.

Nebent tas kūnas per atsitiktinumą ir vėl išnyra į dienos šviesą.

Kaukolė buvo jaunos merginos, lytį rodė gana grakšti jos forma. Kaktikaulis buvo aukštas ir glotnus, be jokių iškilimų antakių srityje, o nedidelis speninės ataugos gumbelis po ausies ertme atrodė pernelyg gležnas, kad būtų vyro. Tokie dalykai patys savaime, žinoma, nevienareikšmiai, bet sudėti draugėn išsklaidė bet kokias abejones. Mirties metu visi nuolatiniai dantys jau buvo išdygę, vadinasi, ji buvo vyresnė nei dvylikos, bet nedaug. Trūko dviejų krūminių ir viršutinio kandžio – jie tikriausiai iškritę jau po mirties, – bet kiti dantys beveik visai nenudilę. Tai tik patvirtino išvadą, kad mergaitė mirė dar nesulaukusi vėlyvos paauglystės.

Mirties priežastis tiesiog rėžte rėžė akį. Kaukolės užpakalinėje dalyje, beveik pačiame pakauškaulio viduryje, žiojėjo rantiyta maždaug dviejų su puse centimetro ilgio ir perpus tokio pločio skylė. Jokių gijimo ženklų nesimatė, o ir žaizdos kraštai buvo nelygūs – vadinasi, jos atsiradimo metu kaulo būta gyvo. Jei sužalota būtų po mirties, kai kaulas išdžiūva ir tampa trapus, įskilimų nebūtų likę. Pirmą sykį paėmęs kaukolę į rankas nuste-bau jos viduje išgirdęs kone muziką – barškesį. Iš pradžių pamaniau, kad tai dėl kaulų atplaišų, įstumtų į smegenų ertmę nužudymo įrankiu. Bet, kiek sprendžiau iš garso, viduje barškėjęs

objektas buvo per didelis ir pernelyg tvirtas. Rentgeno nuotraukos patvirtino mano spėjimus: mergaitės galvoje barškėjo kažkioks plonas, simetriškas daiktas.

Strėlės smaigalys.

Neįmanoma tiksliai atspėti, kiek tai kaukolei metų ar kiek laiko ji pragulėjo žemėje, vėjo šiauriamuose Nortumberlando viržynuose. Galima pasakyti tik viena: mergaitė mirusi jau daugiau kaip penkis šimtus metų – strėlės kotas spėjo suirti, kaulas patamsėjo – įgavo karamelinį atspalvį. Apie tą mergaitę niekada nieko nesužinosim: nei kas ji buvo, nei kodėl mirė. Norėčiau tikėti, kad jos žudikas už padarytą nusikaltimą sulaukė vienokio ar kitokio atpildo. Bet ir tai liks nežinioje.

Man atsargiai vyniojant kaukolę į popierių ir dedant į dėžę, strėlės smaigalys tyliai barkštelėjo. Ši kaukolė, kaip ir kiti istoriniai griaučiai Universiteto antropologijos fakultete, buvo skirta bakalaurams studentams mokyti – kraupus egzempliorius buvo ganėtinai senas, kad nebekeltų didelio šoko. Pats buvau prie to pratęs – Dievas žino, esu matęs ir baisesnių dalykų, – bet būtent tas *memento mori* mane visada paveikdavo itin stipriai. Gal dėl aukos amžiaus, o gal dėl žiauraus nužudymo. Kad ir kas ji tokia, kadaise buvo kažkieno dukra. Dabar, praėjus daugybei amžių, iš jos beliko bevardė mergaitė kartoninėje laboratorijos dėžėje.

Įdėjau dėžę į plieninę spintą prie kitų. Pasitrynęs sustingusį sprandą grįžau į kabinetą ir įsijungiau kompiuterį. Atsidarydamas elektroninį paštą jutau pažįstamą, tarsi Pavlovo užprogramuotą lūkestį. Ir, kaip visada, mane apėmė nusivylimas. Pašte radau tik kasdienės akademinio gyvenimo nuobodybes: studentų klausimus, kolegų pranešimus ir retkarčiais pro šlamšto filtrą prasprūstančius pasiūlymus. Daugiau nieko.

Ir taip jau mėnesių mėnesius.

Vienas iš laiškų buvo nuo profesoriaus Hariso, naujojo Antropologijos fakulteto dekanı. Jis priminė susitarti su jo sekretore dėl susitikimo. *Aptarti jūsų pareigų*, – taktiškai rašė profesorius. Perskaičius laišką man prislėgė širdį, bet negaliu sakyti, kad nustebau. Be to, tebūnie tai ateinančios savaitės bėda. Išjungęs kompiuterį pakabinau į vietą laboratorijos chalatą ir užsi-mečiau striukę. Išeidamas prasilenkiau su magistrante.

– Viso gero, daktare Hanteri. Gerų švenčių, – palinkėjo ji.

– Ačiū, Džamila, tau taip pat.

Susimąstęs apie ilgą šventinį savaitgalį nusiminiau dar labiau. Pasielgiau labai kvailai ir sutikau praleisti jį pas draugus Kotsvolde. Susiplanavom prieš daugelį savaičių, kai savaitgalis regėjosi dar taip toli, kad nebuvo verta dėl jo nerimauti. Dabar jis čia pat, o aš optimizmu tikrai netryškau – nepadėjo ir tai, kad svečių turėjo atvykti ir daugiau, maža to, jų visai nepažinojau.

Bet dabar jau per vėlu. Atrakinau automobilį ir priglaudęs leidimą prie skenerio luktelėjau, kol užtvaras pakils. Puikiai suvokiau, kaip kvaila kasdien į universitetą važiuoti automobiliu, grumtis Londono spūstyse ir dar mokėti už tai mokestį, užuot tiesiog sėdus į metro, bet įpročius pakeisti sunku. Dirbdamas policijos konsultantu įpratau vos tik radus lavoną būti kviečiamas į įvairius šalies užkampius, kartais skubiai. Atrodė logiška turėti galimybę išvykti staiga, bet tada dar nebuvau patekęs į neoficialų juodąjį sąrašą. Dabar važinėjimas į darbą automobiliu nebeatrodė tokia būtinybė – veikiu tik lūkestingi svaičiojimai sulaukti kvietimo.

Pakeliui namo stabtelėjau parduotuvėje nusipirkti įvairių dalykų, kurių, kiek prisiminiau, derėtų atsivežti svečiui. Į Kotsvoldą išvažiuosiu tik ryte, vadinasi, reikėjo prigriebti ir ko

nors vakarienei, taigi ne itin entuziastingai nusiteikęs patraukiau klaidžioti tarp eilių. Jau kelias dienas jaučiausi vangiai ir silpnokai, bet nurašiau tai nuoboduliui ir apatijai. Suvokęs, kad dairausi paruošto maisto skyriuje, mintyse plojau sau antausį ir nužingsniavau toliau.

Pavasaris šiais metais vėlavo, žemiški vėjai ir lietūs nesiliovė net ir įpusėjus balandžiui. Apniukęs dangus gožė ilgėjančias dienas, ir kai įsukau į savo gatvę, jau temo. Susiradęs stovėjimo vietą nusinešiau pirkinių krepšius į butą. Šis buvo pirmame didelio Viktorijos stiliaus namo aukšte, su nedideliu prieangiu, kurį dalijausi su dar vienu butu viršuje. Priėjęs arčiau pastebėjau, kad prie laukujų durų darbuojasi vyras, vilkįs kombinezonu.

– Labą vakarą, šefe, – smagiai pasisveikino jis. Rankose laikė oblių, atviras krepšys prie kojų buvo pilnas įvairiausių įrankių.

– Kas nutiko? – paklausiau, pastebėjęs išlaužtą spyną ir ant žemės pažirusias skiedras.

– Čia gyvenat? Kažkas bandė įsilaužt. Jūsų kaimynė paskambino, kad pataisyčiau. – Jis nupūtė nuo durų krašto pjuvenas ir vėl priglaudė oblių. – Čia durų nerakintų geriau nepalikti.

Peržengęs jo įrankių krepšį nužingsniavau šnektelėti su kaimyne. Viršutiniame bute ji gyveno dar tik kelias savaites, buvo ryški, patraukli rusė, kaip supratau, dirbanti kelionių agente. Mudu retai kada persimesdavome daugiau nei pora žodžių – ji ir dabar nepakvietė užeiti.

– Kai grįžau, buvo išlaužta, – pareiškė ir piktai krestelėjo galvą. Nuo jos padvelkė muskuso kvėpalais. – Tikriausiai koks narkomanas bandė lįst. Jie vagia bet ką.

Mūsų rajonas nebuvo labai prašmatnus, bet narkomanai lyg ir nekėlė didesnių bėdų nei kur kitur.

– Ar laukujės durys buvo atviros?

Savo butą patikrinau, durys buvo nepaliestos. Neradau jokių ženklų, kad kas būtų mėginęs įsilaužti. Kaimynė papurtė galvą, tamsūs vešlūs plaukai subangavo.

– Ne, tik išlaužtos. Gal tas šlykštynė išsigando arba tiesiog nuleido rankas.

– Policijai skambinot?

– Policijai? – Ji paniekinamai purkštelėjo. – Taip, bet kas policijai. Paima pirštų atspaudus, pagūžčioja ir išvažiuoja. Jau geriau įsistatyti naują spyną. Šįkart tvirtesnę.

Šitai buvo pasakyta pabrėžtinai, tarsi turėčiau jaustis kaltas dėl senos spynos defektų. Kai vėl nusileidau žemyn, stalius jau buvo bebaigęs.

– Viskas, šefe. Liko tik nudažyti, kad palijus nedrėktų. – Jis kilstelėjo antakius ir ištiesė du komplektus raktų. – Kas mokės?

Grįžtelėjau aukštin į kaimynės duris. Šios taip ir liko uždarytos. Atsidusau.

– Čekius priimat?

Meistrui išėjus susiradau semtuvėlį ir sušlaviau koridoriuje pažirusias pjuvenas. Kampe mėtėsi raityta skiedra. Pasilenkiau jos sušluoti ir išvydęs savo ranką juodų bei baltų plytelių fone staiga apsvaigau nuo užplūdusio *dējà vu. Guliu koridoriuje, pilve šlykščiai stirksio peilis, ant šachmatinių grindų plinta kraujas...*

Vaizdas buvo toks tikroviškas, kad užėmė kvapą. Širdis daužėsi, atsistojau ir prisiverčiau giliai kvėpuoti. Bet prisiminimas jau blėso. Atvėriau laukujes duris, įleidau vėsaus vakaro oro. *Jė-zau. Iš kur čia dabar?* Jau seniai nebuvo šitaip gyvai prisiminęs užpuolimo, o šįkart smogė kaip iš giedro dangaus. Pastaruoju metu beveik visai apie tai negalvoju. Labai stengiausi užpuolimą užmiršti, ir nors fiziniai randai liko, vyliausi, kad bent psichologiniai jau užgijo.

Akivaizdu, kad ne.

Atsigavęs iškračiau pjuvenas į šiukšliadėžę ir grįžau namo. Pažįstama erdvė atrodė lygiai taip pat, kaip palikau ryte: į akis nekrinantys baldai erdvoje svetainėje, virtuvė ir mažas, uždaras sodelis gale. Kuo puikiausia vieta gyventi, bet po ką tik patirto epizodo suvokiau, kiek mažai prisiminimų iš čia iš tiesų yra laimingi. Kaip ir važinėjimas į darbą automobiliu, vienintelis dalykas, laikęs mane čia, buvo įprotis.

Galbūt atėjo laikas pokyčiams.

Nerasdamas sau vietos iškrausčiau pirkinius ir išsitraukiau iš šaldytuvo alaus. Jei atvirai, buvau įsisukęs į rutiną. Ir pokyčiai ateis, noriu aš to ar ne. Nors dirbau ir universitete, pagrindinis mano darbas buvo konsultuoti policiją. Mane, kaip teismo antropologą, kviesdavo tada, kai rasti palaikai būdavo pernelyg suirę ir seni, kad jais užsiimtų patologai. Tai labai specializuota sritis, kurioje dirba daugiausia laisvai samdomi specialistai, kaip kad aš, jie padeda policijai atpažinti palaikus arba pateikti kiek įmanoma daugiau informacijos apie mirties laiką ir priežastį. Ilgainiui suartėjau su mirtimi ir visais kruvinais jos išsišokimais, įvaldžiau kaulų, puvimų ir irimo kalbą. Daugeliui žmonių mano darbas atrodo kraupus, kartais ir pačiam būna nelengva. Prieš daugybę metų automobilio avarijoje netekau žmonos ir dukters, jų gyvybes atėmė girtas vairuotojas, o jis pats nepatyrė nė menkiausio įbrėžimo. Kamuojamas sielvarto dėl jų žūties grįžau prie pirmosios savo karjeros – užsimojęs padėti ne mirusiems, o gyviesiems vėl tapau gydytoju. O norėdamas pamiršti senąjį gyvenimą ir jį lydinčius prisiminimus pasislėpiau mažame Norfolkio kaimelyje.

Bet ilgai netvėriau. Mirtis ir jos pasekmės vis vien mane pavijo ir vos per plauką nepatyręs dar vieno mylimo žmogaus

netekties pagaliau susitaikiau su tuo, kad nuo savęs nepabėgsi. Kad ir kaip ten būtų, tai mano darbas. Jį atlieku gerai.

Bent atlikdavau. Praėjusį rudenį įsivėliau į žiaurų tyrimą Dartmure. Jo pabaigoje žuvo du policininkai, o vienam iš aukšto rango pareigūnų teko atsistatydinti. Nors dėl to buvau nekal-tas, nenoromis tapau po įvykių kilusio skandalo varomąja jėga, o ramybės drumstėjų juk niekas nemėgsta. Ypač policijoje.

Ir konsultacijos staiga baigėsi.

Tai neišvengiamai atsiliepė ir darbui universitete. Teoriškai buvau paprastas darbuotojas, o ne etatinis dėstytojas, dirbau pagal sutartį. Dėl to buvau laisvas konsultuoti policiją, o iš to naudos netiesiogiai turėjo ir fakultetas. Bet darbuotojas, tirian-tis ypatingus nužudymus, labai skiriasi nuo to, kuris staiga tapo *persona non grata* visose šalies nuovadose. Mano sutartis ga-lios dar vos kelias savaites, o naujasis dekanas jau užsiminė, kad Antropologijos fakultetas akmenų po kaklu nesitampys.

Akivaizdu, kad būtent tokiu jis mane ir laikė.

Atsidusęs klestelėjau į krėslą ir patraukiau alaus. Nė trupū-čio nenorėjau keliauti į vakarėlį kažkieno namuose, bet Džeisonas ir Anja buvo seni draugai. Džeisoną pažinojau nuo medici-nos studijų laikų, viename iš jūdviejų vakarėlių susipažinau ir su savo žmona. Kai po Karos ir Alisos žūties išvykau iš Londono, tą draugystę, kaip ir visa kita, apleidau, o grįžęs taip ir neradau laiko atnaujinti.

Bet prieš pat Kalėdas Džeisonas su manimi susisie-kė, mat pamatė mano pavardę viename iš reportažų apie pašlijusį Dartmuro tyrimą. Paskui keletą kartų su jais susitikau ir labai nudžiugau nepajutęs to nesmagumo, kurio taip baiminausi. Per tą laiką, kol buvome pametę ryšį, jie persikėlė, tad man bent neteko iš naujo išgyventi tų saldžiarūgščių prisiminimų,

kuriuos būtų pažadinę senieji namai. Dabar pora gyveno velniškai brangiame name Belsaizo parke ir turėjo dar vieną namą Kotsvolde.

Štai ten rytoj ir važiuosiu. Bet tik priėmęs jų kvietimą sužinojau apie kabluką.

– Pakvietėme dar keletą žmonių, – pranešė Džeisonas. – Tarp jų bus ir moteris, su kuria Anja norėtų tave supažindinti. Ji kriminalinės teisės advokatė, tad judu turėtumėte turėti daug bendro. Policijos reikalai ir panašiai. Be to, ji vieniša. Na, išsiskyrusi, bet tas pats.

– Kas čia dabar? Bandot mane su kažkuo suvesti?

– Ne aš, Anja, – pabrėžtinai kantriai paaiškino jis. – Nagi, juk nemirsi susipažinęs su patrauklia moterimi, tiesa? Jei susimesit, puiku. O jei ne, kas baisaus? Tiesiog ateik ir pasižiūrėsim, kas bus.

Galų gale sutikau. Žinojau, kad juodu su Anja nori gero, o mano susitikimų kalendorius šiomis dienomis tikrai nebuvo užpildytas. Bet dabar mintis, kad šventinį savaitgalį teks leisti su nepažįstamais žmonėmis, kėlė siaubą. *Jau nebeišsuksiu. Belieka išpešti iš to viską, kas geriausia.*

Pavargęs atsistočiau ir ėmiau ruošti vakarienę. Suskambus telefonui pamaniau, kad tai Džeisonas tikrina, ar nepersigalvojau. Į galvą šovė mintis pamėginti išsisukti, bet tada išvydau, kad skambintojo numerio nerodo. Jau norėjau neatsiliepti – gal skambina kokie pardavėjai. Bet seni įpročiai nugalėjo ir galop vis viena atsiliečiau.

– Ar čia daktaras Hanteris?

Balsas vyriškas ir per senas, kad ką nors pardavinėtų.

– Taip, kas skambina?

– Inspektorius Bobas Lundis, Esekso policija. – Vyras

kalbėjo neskubėdamas, beveik lėtai, su šiaurietišku akcentu. Lankašyras, pamaniau. – Netinkamas metas?

– Ne, visai ne. – Padėjau alų, apie maistą pamiršau.

– Atleiskite, kad trukdau savaitgalį, bet jus rekomendavo vyriausiasis inspektorius Endis Makenzis. Prieš kurį laiką su juo tyrėte nužudymo bylą?

Sakinys buvo klausiamasis, bet Makenzį ir taip gerai prisiminiau. Tai buvo pirmoji byla, prie kurios dirbau netekęs šeimos, – išgirsti jo vardą kaip tik tada, kai skendėjau prisimimuose apie tuos laikus, regėjosi keistai tinkama. Anuomet jis dar buvo paprastas inspektorius, o mūsų santykiai ne visada rožėmis kloti. Daugiau dėl mano kaltės nei dėl jo, taigi nudžiugau, kad jis mane užtarė.

– Tiesa, – atsakiau, stengdamasis neprisikurti lūkesčių. – Kuo galiu padėti?

– Gavome pranešimą apie kūną, pastebėtą Soltmerės estuarijoje netoli Mersio salos. Šįvakar nelabai ką galime padaryti, bet išaušus prasidės atoslūgis. Lyg ir numanome, kur kūnas galėjo būti išmestas, taigi vos prašvitus imsime paieškų. Žinau, kad prašymas skubus, bet ar negalėtume susitikti rytoj iš pat ryto?

Galvoje probėgšmais šmėstelėjo Džeisono ir Anjos vakarėlis. Nieko, jie supras.

– Norit, kad dalyvaučiau traukiant kūną?

Esu dirbęs su vandenyje rastais palaikais ir anksčiau, bet dažniausiai mane kviesdavo tik kūną parsivežus. Teismo antropologas iš esmės reikalingas tik radus griaučius arba kūni esant stipriai suirusiam. Jei šis žmogus nuskendo neseniai ir kūnas dar bus palyginti geros būklės, man ten nebus ką veikti. Be to, jau ne kartą girdėjau apie melagingus pranešimus, pastebėjus plūduriuojantį šiukšlių maišą ar drabužių ryšulį.

– Jei spėtumėte atvažiuoti, taip, – atsakė Lundis. – Keli buriuotojai pastebėjo kūną šiandien vėlyvą popietę. Ketino įsitempti į jachtą, bet priplaukę ir užuodę kaipmat persigalvojo.

Ir gerai padarė. Jei kūnas ėmė dvokti, vadinasi, yra. Tempdami jį į denį buriuotojai būtų pridarę tik dar daugiau žalos, ir nors po mirties padarytus sužalojimus atskirti nuo priešmirtinių įmanoma, būtų geriau to išvengti.

– Ar nutuokiat, kas tai galėtų būti? – paklausiau ieškodamas rašiklio ir popieriaus.

– Maždaug prieš šešias savaites dingo vietinis vyras, – pasakojo Lundis ir, jei nebūčiau buvęs toks išsiblaškęs, būčiau atkreipęs daugiau dėmesio į jo dvejonę. – Tikėtina, kad tai jis.

– Šešios savaitės – ilgas laikas kūnui plūduriuoti estuarijoje nepastebėtam, – tarstelėjau.

Nenuostabu, kad tie buriuotojai užuodė kvapą. Pasitaiko, kad žmogaus palaikai plūduriuoja ištisas savaites ar net mėnesius, bet dažniausiai gilesniuose vandenyse ar jūroje. Būčiau galėjęs prisiekti, kad estuarijoje, kur kūnas dukart per dieną atoslūgio metu išmetamas į krantą, kas nors būtų radęs jį anksčiau.

– Tik ne čia, – paprieštaravo Lundis. – Laivų šiais laikais čia pasitaiko retai, be to, estuariją maitina tikras upeliukų ir sūraus vandens pelkių voratinklis. Kūnas galėjo išbūti ten savaičių savaites.

Brūkštelėjau į užrašų knygelę, bandydamas rašiklį.

– O tas dingęs vyras, ar jo dingimas kuo nors įtartinas?

Ir vėl dvejonės.

– Neturime pagrindo manyti, kad į tai būtų įsivėlę pašaliniai asmenys.

Pagaliau pajutęs inspektoriaus atsargumą nuleidau rašiklį. Jeigu niekas kitas neįsipainiojęs, vadinasi, mirtis buvo natūrali,

nelaimingas atsitikimas arba savižudybė, o Lundžio šneka sudarė įspūdį, kad tai tikrai ne pirmieji du variantai. Bet vis viena lieka neaišku, ko jis taip slapukauja.

– Ar byla slapta? – pasiteiravau.

– Nepavadinčiau jos *slapta*. – Lundis kalbėjo labai atsargiai rinkdamas žodžius. – Sakykim, tiesiog esame spaudžiami išsiaiškinti, ar ten tikrai tas, kas manome. Daugiau papasakosiu rytoj. Renkamės senoje austrių žvejykoje, tik ją gali būti sunku rasti. Elektroniniu paštu atsiųsiu nuorodas, bet geriau išvažiuokite anksčiau. Navigacija tame pasaulio krašte ne kažin kiek pagelbės.

Baigęs pokalbį atsisėdau ir įsižiūrėjau į tolumą. Akivaizdu, kad čia slypi šis tas daugiau, nei inspektorius buvo pasiruošęs pasakoti telefonu, bet niekaip nepajėgiau atspėti kas. Savižudybės atveju tenka elgtis taktiškai, ypač turint reikalų su giminėmis. Bet policijos pareigūnai paprastai nėra linkę šitaip slapukauti.

Na, netrukus sužinosiu. Kaip ir tai, kam man dalyvauti traukiant kūną. Net jeigu jie teisūs ir palaikai išties pragulėjo estuarijoje ištisas savaites, policija šiaip jau nekviečia teismo antropologo, kad padėtų ištraukti juos iš vandens. Įprastomis aplinkybėmis darbą pradėčiau tik tada, kai kūnas būtų atgabentas į morgą.

Bet ginčytis neketinau. Jau amžių amžius nebuvau gavęs jokio konsultacinio darbo – galbūt tai ženklas, kad oficialus požiūris į mane pagaliau ėmė šilti. *Meldžiu, Dieve*. Staiga net ir mintis apie Džeisono ir Anjos vakarėlį nebeatrodė tokia prasta. Teks kiek ilgiau pavažiuoti iki Kotsvoldo, bet darbas neturėtų trukti visą dieną. O jei kiek ir pavėluosiu, jie supras.

Jausdamasis taip pakiliai, kaip nesijaučiau jau daugybę mėnesių, nuėjau krauti daiktų.

2 skyrius

Kitą rytą išvažiavau dar tamsoje. Spūsčių buvo net ir tokiu metu, ankstyvų keliauninkų ir sunkvežimių šviesos tingiai slinko gatvėmis tolyn. Bet man išvažiavus iš Londono ir pasukus į rytus automobilių retėjo. Netrukus, ankštiems priemiesčiams likus už nugaros, kelias visai aptemo ir danguje ryškiau sužibo žvaigždės. Dulšvas navigacijos švytėjimas kėlė man šilumos įspūdį, bet tokį ankstyvą rytą vis vien teko jungti šildymą. Žiema buvo ilga ir šalta, o ir kalendorinis pavasaris kol kas nedžiugino.

Nubudau mieguistas, maudė visą kūną. Jeigu vakar vakare būčiau išgėręs daugiau nei tą vieną alaus, tokią savijautą būčiau nurašęs lengvoms pagirioms. Bet išsimaudęs po karštu dušu ir paskubomis papusryčiaavęs pasijutau geriau ir dėmesį sutelkiau į manęs laukiančią dieną – nerimauti nebuvo kada.

Ankstų rytą kelyje buvo ramu. Esekso pakrantės pelkės nebuvo labai toli nuo Londono, plokšti, žemumose įsikūrę miesteliai ir pievos, įkalinti amžinos kovos su jūra, dažnai ją pralaimėdavo. Tos pietryčių pakrantės gerai nepažinojau, o ir Lundis elektriniame laiške įspėjo verčiau išvažiuoti anksčiau. Maniau, kad perdeda, kol internete susiradau estuarijos žemėlapi. Tas upių ir pelkių voratinklis, kurį minėjo inspektorius, buvo vadinamas Bekvotersu – tai kanalų bei griovių labirintas, besiribojantis su

vienu iš estuarijos kraštų. Palydovinėse nuotraukose jis priminė kapiliarus, sutekančius į arteriją, dauguma jų buvo pasiekiami tik laivu. O per atoslūgį, kai nusekus vandeniui lieka tik purvina plynė, nepriplauksi ir juo. Kelias, kuriuo važiuosiu, vingiavo jo pakraščiu, bet vis vien atrodė siauras ir sudėtingas.

Navigacijos šviesa pamažu blėso, dangus priešais ir toliau švito. Vienoje pusėje jo fone bolavo Kanvi Ailando rafinavimo fabrikų siluetai – fraktalinės, švieselėmis nusėtos formos. Kelyje daugėjo automobilių, bet man įsukus į šoninį keliuką eismas vėl sulėtėjo. Netrukus vienas riedėjau tolyn į debesuotą aušrą.

Po kurio laiko navigaciją išjungiau ir ėmiau kliautis vien Lundžio nurodymais. Aplink driekėsi plokščias it ištiesta paklodė kraštovaizdis, nusėtas tik gudobelių tankumynų ir retkarčiais išnyrančio namo ar tvarto. Inspektoriaus nusakytas kelias vedė pro mažą, niūriai atrodantį miestelį pavadinimu Krukheivenas, įsikūrusį netoli estuarijos žiočių. Pro žvirgždo fasado kotedžus ir medinius vasarnamius privažiavau prie uosto, kur keli purvini traleriai bei žvejybiniai laivai gulėjo nuvirtę dumble ir laukė, kol potvynis grąžins jiems grakštumą ir tikslą.

Vaizdelis buvo ne iš gražių, tad palikęs jį už nugaros visai nesigailėjau. Kelias ir toliau vingiavo palei estuariją, asfaltas vietomis buvo apiręs – ten potvynio nešami vandenys buvo išsilieję iš krantų. Ir panašu, kad visai neseniai. Pasitaikė eilinė potvynių gausi žiema, bet įsisukęs į savo paties rūpesčius Londone žinių reportažais apie pakrančių audras pernelyg nesidomėjau. Kiek sprendžiau iš besidraikančių ant kelio bei aplinkiniuose laukuose jūržolių, čia nepaisyti orų prognozių buvo sunkiau. Kai kasdien tenka susidurti su audrų pasekmėmis, klimato atšilimas yra kur kas daugiau nei akademinis ginčas.

Važiavau keliu jūros link. Buvo atoslūgis, tad aplinkui plytėjo

tik dumblini laukai su kur ne kur telkšančiomis balomis ar upeliūkščiais. Susimąščiau, ar tik nebūsiu pražiopsojęs posūkio, bet netrukus priekyje palei krantą išvydau eilę žemų pastatų. Prie jų stovėjo galybė įvairiausių policijos automobilių, bet galutinai visas abejones išvaikė kiek tolėliau stūksantis medinis ženklas „Soltmerès austrès“.

Prie vartų laukiantis policijos pareigūnas prieš mane praleisdamas burbtelėjo kažką į radijo stotelę. Įvažiavęs sustojau ant trupančio asfalto už apleistų austrių žvejyklos pašiūrių greta kitų automobilių bei policijos treilerio. Kai visas sustingęs nuo vairavimo išlipau iš šilto automobilio, šaltas rytas atgaivino kaip dušas. Ore aidėjo sielvartingi kirų klyksmai, tvyrojo pūvančių jūržolių tvaikas ir sūrus jūros dugno kvapas. Giliai įkvėpiau ir nužvelgiau atoslūgio atidengtą kraštovaizdį. Išdžiūvusi estuarija atrodė taip, tarsi milžinas būtų šaukštu pakabinęs gabalą žemės ir jos vietoje palikęs tik dumbletą plynę, kurioje telkšojo keletas užsilikusių ežerėlių. Niūrumu vaizdas priminė mėnulį, bet vanduo jau pamažėle sruvo atgal: estuarijos dugne įrėžtais kanalais almantys upeliūkščiai platėjo tiesiog akyse.

Pasikeitus vėjui pasigirdo ritmingas policijos ar kranto apsaugos sraigtasparnio ūžimas. Tolumoje mačiau mažą taškelį, danguje nardantį pirmyn atgal virš vandens. Tikriausiai naudojasi dienos šviesa ir atoslūgiu, kad iš aukštai apieškotų visą estuariją. Vandenyje plūduriuojantis kūnas paprastai neskleidžia užtektinai šilumos, kad būtų pastebėtas infraraudonaisiais spinduliais, ir yra sunkiai matomas iš oro, ypač jei plūkauja šiek tiek po paviršiumi. Reikia paskubėti rasti palaikus, nes potvynis greičiausiai ir vėl juos nusineš.

Tai ko tada svajoji. Policininkė treileryje pranešė, kad inspektorius Lundis prieplaukoje. Apėjęs užkaltas austrių žvejyklos

pašiūres nužingsniavau pirmyn. Priekaboje, stovinčioje ant betoninio slipo, gulėjo apvalaina kietadugnė pripučiamą policijos valtis, ir dabar supratau, kodėl paieškas nuspręsta pradėti būtent čia. Slipas leidosi į gilų kanalą dumble, tiesiai priešais priekplauką. Prasidėjus potvyniui jis prisipildys pirmas, taigi laivas galės išplaukti nelaukiant, kol bus užlieta visa estuarija. Vanduo dar nebuvo pakilęs pakankamai, bet raibuliai ir verpetai, garbiniuojantys jo paviršių, išdavė, kad ilgai laukti neteks.

Prie valtės stoviniavo būrelis vyrų bei moterų ir tyliai kalbėjosi, rankose laikydami garuojančius plastikinius puodelius. Keletas jų vilkėjo vandens policijos uniformas – tamsiai mėlynas kelnes bei marškinius ir išsipūtusias gelbėjimosi liemenes, kiti buvo apsirengę civiliniais drabužiais.

– Ieškau inspektoriaus Lundžio, – pratariau.

– Aš, – atsiliepė vienas vyras atsigręždamas. – Daktaras Hanteris, tiesa?

Vien iš balso sunku atspėti, kaip žmogus atrodo, bet Lundį balsas atitiko tobulai. Inspektorius buvo penkiasdešimties su trupučiu, sudėtas kaip senstantis, svorio priaugęs imtynininkas: praradęs formą, bet išlaikęs dalį raumenų bei masės. Pasišiausę ūsai darė jį panašų į draugišką jūrų vėplį, o apvalus veidas už akinių metaliniais rėmeliais atrodė ir draugiškai, ir niūriai vienu metu.

– Jūs ankstyvas. Lengvai radot? – paklausė jis, spausdamas man ranką.

– Džiaugiausi, kad atsiuntėt nuorodų, – pripažinau. – Ir dėl navigacijos neklydot.

– Ne veltui ši vieta vadinama Bekvotersu. Na, eikim arbatos.

Maniau, trauksime į treilerį, bet Lundis nusivedė mane už pašiūrių prie savo automobilio, nudrengto „Vauxhall“, iš

pažiūros tokio pat patikimo kaip ir savininkas. Atidaręs bagažinę ištraukė didelį termosą ir į du plastikinius puodelius šliūkštelėjo garuojančios arbatos.

– Skanesnė nei ta iš treilerio, patikėkit, – tarė užsukdamas termosą. – Nebent geriat be cukraus? Aš saldumynus mėgstu.

Aš ne, bet už arbatą buvau dėkingas. Be to, nekantravau daugiau išgirsti apie bylą.

– Gal jau ką radot? – paklausiau pūsdamas karštą skystį.

– Dar ne, bet sraigtasparnis zuja nuo pat aušros. Vyriausioji tyrėja – tai yra vyriausioji inspektorė Pem Klark – su patologu jau pakeliui, bet gavom leidimą traukti kūną, vos tik rasim.

Kaip tik svarsčiau, kur jie. Vyriausiasis tyrėjas ir patologas visada dalyvauja, kai palaikai randami sausumoje, galimoje nusikaltimo vietoje, kur tenka elgtis ypač atsakingai. Bet radus kūną jūroje tai ne visada turi prasmės, mat palaikų traukimo operacija priklauso nuo bangų ir srovių. Tada svarbiausia būna tiesiog kuo greičiau juos ištraukti.

– Sakėt, lyg ir numanot, kur tas kūnas galėtų būti? – pasiteiravau.

– Taip, tiesa. Jis buvo pastebėtas estuarijoje vakar, apie penktą popiet. Vanduo jau turėjo būti pradėjęs slūgti, taigi kūnas greičiausiai akimoku nuplaukė. Jeigu atoslūgis nunešė jį į jūrą, tik švaistome laiką, bet manome, kad srovė išmetė jį į sausumą. Matot, ana ten?

Jis nutaikė drūtą pirštą į estuarijos žiotis, maždaug už pusantro kilometro nuo mūsų. Įžiūrėjau grandinę ilgų kalvelių, kyšančių iš dumblino dugno tarsi žemi rudi kalnai.

– Tai Barousas, – tęsė toliau Lundis. – Tokios smėlėtos sekumos driekiasi per visą estuarijos plotį. Kai tolėliau pakrantėje buvo pastatytas apsauginis pylimas, visos šios apylinkės

užsinešė sąnašomis. O srovės susijaukė taip, kad visas nuplautomas smėlis dabar sunešamas tiesiai mums po nosimi. Plaukti gali tik mažos grimzlės laivai, ir tai tik per potvynį, tad visai gali būti, jog ir kūnas pro ten nepraplauks.

Nužvelgiau tolumoje iškilusias seklumas.

– Kaip ketinat jį traukti?

Spėjau, kad čia ir bus mano užduotis – patarti, kaip geriau traukti palaikus jų nepažeidžiant, jei šie pasirodys besą tikrai stipriai suirę. Buvau tikras, kad šitai pareigūnai puikiai gebėjo padaryti ir patys, bet kam tada galėjo prireikti manęs? Lundis švelniai papūtė karštą arbatą.

– Iš pradžių reikia surasti, o tada bandysim ir matysim. Jei palaikai seklumoje, į sraigtasparnį jų neįkelsim. Seklumos per minkštos, kad ant jų būtų galima nusileisti, o žmogui grėstų per didelė rizika įstrigti. Geriausia būtų mėginti valtimi, taigi teks viltis, kad kol nuplauksim, srovės dar nebus spėjusios jų pasiglemžti. – Jis išsišiepė. – Tikiuosi, įsidėjot guminius batus.

Padariau dar geriau – prigriebiau bridkelnes, nes iš patirties žinojau, koks kartais būna darbas vandenyje. Iš to, ką mačiau, šįkart turėtų būti dar sunkiau.

– Sakėt, nutuokiat, kas tai galėtų būti?

Lundis gurkštelėjo arbatos ir nusišluostė ūsus.

– Teisybė. Trisdešimt vienu metų vietinis vyras vardu Leo Viljersas, apie jo dingimą pranešta prieš mėnesį. Tėvas – seras Stivenas Viljersas?

Ištarė klausiamai, bet tas vardas man nieko nereiškė. Papurčiau galvą.

– Negirdėjau.

– Na, ta šeima čia neblogai žinoma. Visa ta žemė? – Jis mostelėjo į tolimąjį estuarijos kraštą. Šis atrodė gerokai aukštesnis

nei tas, kur stovėjome, o vietoj druskingų pelkių ir kanalų ten plytėjo dirbami laukai, aiškiai atskirti gyvatvorių eilėmis. – Tai Viljersų turtas. Na, bent jo dalis. Jie turi daug žemės ir šioje pusėje. Jie žemdirbiai, bet seras Stivenas užsiima ir įvairiausiais kitais dalykais. Skalūnų alyva, gamyba. Šios austrių žvejybos pašiūrės irgi priklauso jam. Prieš gerą dešimtmetį nusipirkęs žvejyklą, vos po šešių mėnesių jis ėmė ją ir uždarė. Visus atleido.

– Tikriausiai visi be galo apsidžiaugė. – Pamažu ėmiau suprasti, iš kur kilo tas spaudimas, kurį Lundis minėjo telefonu.

– Nebuvo taip blogai, kaip galėtumėt įsivaizduoti. Čia jis ketina įrengti valčių prieplauką. Ruošiasi pagilinti estuarijos kanalus, pastatyti viešbutį, viską pakeisti. Tai reikštų šimtus darbų vietiniams, taigi uždarius žvejyklą jie labai neliūdėjo. Bet jo planams labai priešinasi aplinkosaugininkai, tad kol vyksta ginčai, jis viską tiesiog užkonservavo. Gali sau leisti laukti, be to, turi užtekinai politinės įtakos, kad galų gale vis tiek laimėtų.

Tokie žmonės paprastai visad laimi. Nužvelgiau dumbliną estuarijos dugną, pamažu vėl užliejamą vandeniu.

– O kuo čia dėtas jo sūnus?

– Niekuo. Bent jau ne tiesiogiai. Leo Viljersas buvo savotiška juoda avis. Vienturtis, mama mirė, kai jis buvo dar mažas. Išspirtas iš privačios karo mokyklos, o universiteto karininkų rengimo korpusą paskutiniaisiais metais metė pats. Jo tėvui vis tiek pavyko įkišti jį į Karališkąją karo akademiją, bet jis ir jos nebaigė. Jokios oficialios priežasties įvardyta nebuvo, taigi panašu, kad tėvas pasinaudojo savo įtaka užglaistydamas kažkokius nemalonumus. Paskui Leo Viljersą persekiojo vienas skandalas po kito. Motina paliko patikos fondą, tad dirbti jam nereikėjo, o ir šiaip jis, regis, mėgavosi, galėdamas tiesiog drumsti vandenį. Išvaizdus niekšelis, su merginomis kaip lapinas vištidėj.

Nutraukė kelerias sužadėtuves, vis patekdavo į vienokią ar kitokią bėdą: nuo vairavimo išgėrus iki smurto sunkinančiomis aplinkybėmis. Jo tėvas velniškai saugojo Viljersų vardą, taigi šeimos advokatai darbo turėjo iki kaklo. Bet net ir serui Stivenui nepavyko visko nuslėpti. – Lundis nerimastingai į mane dirstelėjo. – Žinoma, pasakoju neoficialiai.

Pasistengiau suturėti šypseną.

– Tylėsiu kaip vandens prisėmęs.

Jis patenkintas linktelėjo.

– Na, trumpai tariant, kurį laiką atrodė, kad Leo Viljersas susitupėjo. Tėvas tikriausiai irgi taip manė, nes pamėgino nukreipti jį į politiką. Buvo kalbama, kad jis eis į parlamentą, duos interviu žiniasklaidai. Nieko ypatingo. Bet staiga viskas nutilo. Vietinė partija rado kitą atstovą, o Leo Viljersas prapuolė iš aki-račio. Iki šiol nepajėgėm išsiaiškinti kodėl.

– Tada jis ir dingio?

Lundis papurtė galvą.

– Ne, tai nutiko gerokai vėliau. Bet tuo metu dingio kai kas kitas. Vietinė moteris, su kuria jis mezgė romaną.

Pasirodo, viską ne taip supratau. Ieškojome ne tik dingusio vyro. Maniau, kad Leo Viljersas auka, bet iš tiesų visai ne.

Jis – įtariamasis.

– Visa tai griežtai konfidencialu, – tarė Lundis patyliukais, nors aplink nieko nebuvo. – Tai nesusiję su šiandienos paieška, bet bus geriau, jei žinosite priešistorę.

– Manot, Leo Viljersas ją nužudė?

Inspektorius gūžtelėjo vienu pečiu.

– Jos kūno taip ir neradom, taigi nieko įrodyti negalėjom. Bet Leo – vienintelis įtariamasis. Ji buvo fotografė, ištekėjusi atsikraustė čia iš Londono prieš dvejus ar trejus metus. Ema

Derbi – elegantiška, labai patraukli. Ne iš tų, kurias sutiktum tokiam užkampy. Svarstydamas žengti į politiką Viljersas nusamdė ją padaryti nuotraukų kampanijai, vėliau dar ir tam, kad renovuotų jo namus. Pasirodo, tai ne viskas, ką ji veikė, nes ir namų tvarkytoja, ir sodininkas teigė matę jo miegamajame pusuogę moterį, labai panašią į Derbi.

Smerkiamai papūtęs lūpas Lundis paplekšnojo per kišenes ir išsitraukė pakelį rūgštingumą mažinančių vaistų. Išlukšteno iš folijos kelias tabletes.

– Bet panašu, kad jie susipyko, – pridūrė čiaumodamas. – Keletas liudininkų tvirtino, jog prieš dingdama ji viename prašmatniame politiniame pokylyje ją koneveikė ir išvadino „arogantišku mulkiu“.

– Apklausėt jį?

– Ir kas iš to. Romaną jis neigė, tvirtino, kad ji krito jam po kojomis, bet jis ją atstūmė. Atsižvelgiant į jo gyvenimą tuo patikėti sunku, be to, jos dingimo dieną jis neturėjo jokio alibi. Teigė, kad buvo išvažiuavęs, bet nesakė kur ir niekaip to nepatvirtino. Akivaizdu, kad kažką slėpė, bet šeimos advokatai kišo mums į ratus visus įmanomus pagalius. Grasio paduoti į teismą dėl priekabiavimo, jei bent kreivai į jį pažvelgsim, o neturėdami kūno nei įrodymų nelabai ko galėjome griebtis. Apieškojome aplink tą vietą, kur Ema Derbi gyveno su vyru, bet ten vien pelkės ir dumblynai, pėsčiomis nė nebandyk eiti. Puiki vieta atsikratyti kūno. Tikras pragaras paieškoms, ten ką nors rasti šansai menki. O paskui dingo ir pats Leo Viljersas, tuo viskas ir baigėsi.

Prisiminiau, ką Lundis vakar man sakė telefonu.

– Minėjot, kad jo dingimo aplinkybės nėra įtartinos, bet tokie žmonės juk tikrai turi priešų. O kaip Emos Derbi vyras?

– Oi, jį gerai pakratėm. Keistoka pora, jei atvirai. Jis gerokai už ją vyresnis ir ne paslaptis, kad juodu turėjo bėdų dar prieš jai susidedant su Viljersu. Bet kai dingo žmona, jis buvo išvykęs iš šalies, o dingus Leo – Škotijoje. Abu alibi pasitvirtino, – Lundžio lūpų kampučiai nusviro. – Jūs teisus, Viljersas iš tiesų turėjo priešų, ir galiu pasakyti, kad tikrai mažai kas išspaus dėl jo ašarą. Bet neturim jokio pagrindo manyti, kad jo dingimas galėtų būti įtartinas. Žinom, kad prieš Leo dingstant sodininkas išvijo iš namo teritorijos kažkokį bastūną, bet ten greičiausiai tebuvo kokie vietiniai paaugliai.

Pažvelgiau tolyn už austrių žvejyklos pašiūrių, kur dumblynas estuarijos dugnas pamažėle skendo grįžtančiame vandenyje.

– Tai manot, kad Viljersas nusižudė?

Telefonu inspektorius labai slapukavo, tad pamaniau, kad tai nebus paprastas nelaimingas atsitikimas. Lundis patraukė pečiais.

– Jis juto stiprų spaudimą, be to, žinome apie mažiausiai vieną nepavykusį bandymą nusižudyti paauglystėje. Sero Stiveno advokatai neleidžia mums peržiūrėti jo ligos istorijos, bet remiantis žodiniais kelių žmonių pasakojimais akivaizdu, kad jis sirgo ir depresija. Be to, radom raštelį.

– Atsisveikinimo?

Jis skausmingai susiraukė.

– Oficialiai jo taip nevadinam. Seras Stivenas niekam neleis teigti, kad jo sūnus nusižudė, tad turim veikti labai atsargiai. Raštelis buvo rastas Leo šiukšliadėžėje, taigi arba tai buvo juodraštis, arba jis persigalvojo ir nusprendė jo nepalikti. Bet rašysena tikrai jo, raštelyje teigiama, kad jis nebegali taip tęsti. Nekenčia savo gyvenimo ir panašiai. O tvarkytoja, kuri raštelį ir rado, sakė, kad dingo ir jo šautuvas. Rankų darbo „Mowbry and Sons“. Esat girdėjęs?

Papurčiau galvą – geriau išmaniau apie šautuvus nei apie jų gamintojus.

– Jei kalbėsime apie gaminamus pagal užsakymą ginklus, tai jie kartu su „Purdeys“ karaliauja. Gražus darbas, jei tokie dalykai jums prie širdies, ir beprotiškai brangus. Viljersui aštuonioliktojo gimtadienio proga jį nupirko tėvas. Tikriausiai kainavo tiek pat, kiek mano namas.

Pigesnis ginklas būtų buvęs lygiai toks pat mirtinas. Bet pamąžu ėmiau suprasti, kodėl Lundis saugojosi neišplepėti per daug. Su savižudybe susitaikyti sunku visoms šeimoms, o ypač vyro, įtariamo nužudymu. Tokį smūgį tėvams priimti būtų dvigubai sunkiau, tad visai nenuostabu, kad seras Stivenas Viljersas viską neigia. Nuo kitų jis skiriasi tik tuo, kad turi pinigų ir galios įpiršti tą neigimą ir kitiems.

Jei kūnas pasirodys besas jo sūnaus, taip jam elgtis toliau bus daug sunkiau.

Tolumoje vis dar mačiau sraigtasparnio taškelį, bet dabar vėjas nešė jo garsą tolyn nuo mūsų. Be to, sraigtasparnis, regis, nebejudėjo.

– Kodėl manote, kad tai Viljersas, o ne Ema Derbi? – paklausiau. Abejojau, kad tie buriuotojai, pastebėję plūduriuojantį kūną, būtų gebėję skirti jo lytį.

– Nes ji dingo prieš septynis mėnesius, – atsakė Lundis. – Neįsivaizduoju, kad po šitiek laiko jos kūnas tiesiog imtų ir išplauktų.

Jis teisus. Iš pradžių, plaučiuose visai nebelikus oro, kūnas nuskęstų, bet po kurio laiko irimo metu susidarius dujoms vėl taptų plūdrus ir iškiltų į paviršių. O tada gali plūduriuoti savaitę, priklausomai nuo temperatūros ir sąlygų. Bet septyni mėnesiai vis vien per ilgai, ypač palyginti sekliuose

estuarijos vandenyse. Potvyniai, atoslūgiai, jūrų maitėdos ir alkani paukščiai per tą laiką tikrai būtų padarę savo darbą.

Kad ir kaip ten būtų, kažko šioje byloje vis tiek iki galo neperratau. Perkračiau mintyse viską, ką pasakojo Lundis, ir pamėginau surikiuoti mintis.

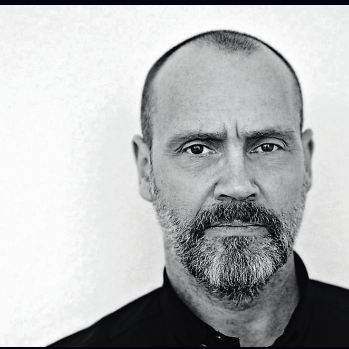
– Tai Leo Viljersas dingio tik praėjus šešioms mėnesiams po Emos Derbi dingimo?

– Panašiai, nors tiksliai pasakyti negalime. Apie dingimą buvo pranešta tik praėjus dviem savaitėms po to, kai kas nors paskutinį kartą su juo kalbėjosi, bet esame beveik tikri, kad...

Prieplaukoje nuaidėjo švilpimas ir inspektorius nutilo. Iš už pašiūrių išlindo vandens policijos pareigūnas. Iškėlęs nykštį apsisuko ir grįžo atgal.

Lundis iškratė iš puodelio kelis paskutinius arbatos lašelius.

– Tikiuosi, pasiruošęs sušlapti kojas, daktare Hanteri, – pareiškė jis, užsukdamas termos puodelį. – Regis, sraigtasparnis kažką rado.

Simon Beckett (Saimonas Beketas; g. 1968 m.) – pasaulinio pripažinimo sulaukęs britų autorius: jo detektyvai išversti į 29 kalbas, parduota daugiau nei 12 mln. knygų, jos figūruoja *The Sunday Times* ir tarptautinių bestselerių sąrašuose. Rašytojo karjerą S. Beckettas pradėjo dar 2002 m., kai dirbdamas žurnalistu apsilankė Tenesio

Lavonų ūkyje. Ši patirtis įkvėpė populiariausią jo knygų seriją apie teismo medicinos ekspertą Deividą Hanterį, ją pamėgo ir Lietuvos skaitytojai. „Neramūs mirusieji“ – penktoji šios serijos knyga.

Deividas Hanteris kryžkelėje – jo karjera kybo ant plauko, o asmeninis gyvenimas klostosi prasčiau, nei jis norėtų. Tad netikėtas Esekso policijos inspektoriaus Bobo Lundžio skambutis teismo antropologą pasiekia pačiu tinkamiausiu metu. Soltmerės estuarijoje netoli Mersio salos rastas kūnas. Daktaras Hanteris kviečiamas dalyvauti traukiant mirusį iš vandens, tačiau antropologas reikalingas tik radus griaučius arba kūnui esant stipriai suirusiam. Kodėl Esekso policijos pareigūnams prireikė Hanterio pagalbos ir ar rastas kūnas tikrai turtingo jaunuolio Leo Viljerso? Ar tai susiję su dar keliomis neištirtomis dingusių asmenų bylomis?

Įstrigęs estuarijoje Hanteris susipažįsta su Reičele – prieš septynis mėnesius dingusios fotografės Emos Derbi seserimi. Įsisuka sunkiai nuspėjamų įvykių verpetas. Dumblytos plynės ir druskingi pelkių kanalai atskleidžia vis daugiau siaubą keliančių paslapčių, o Hanteris įsitikina – šiame gyvenime turime bijoti ne mirusiųjų.

Įtraukiantis, kvapą gniaužiantis, kupinas netikėtų detalių ir siužeto posūkių detektyvas „Neramūs mirusieji“ – dar viena šventė Simono Becketto gerbėjams.

Vadinasi, tai buvo arba kraupus atsitiktinumas... Arba egzekucija.

ISBN 978-609-466-737-4

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt